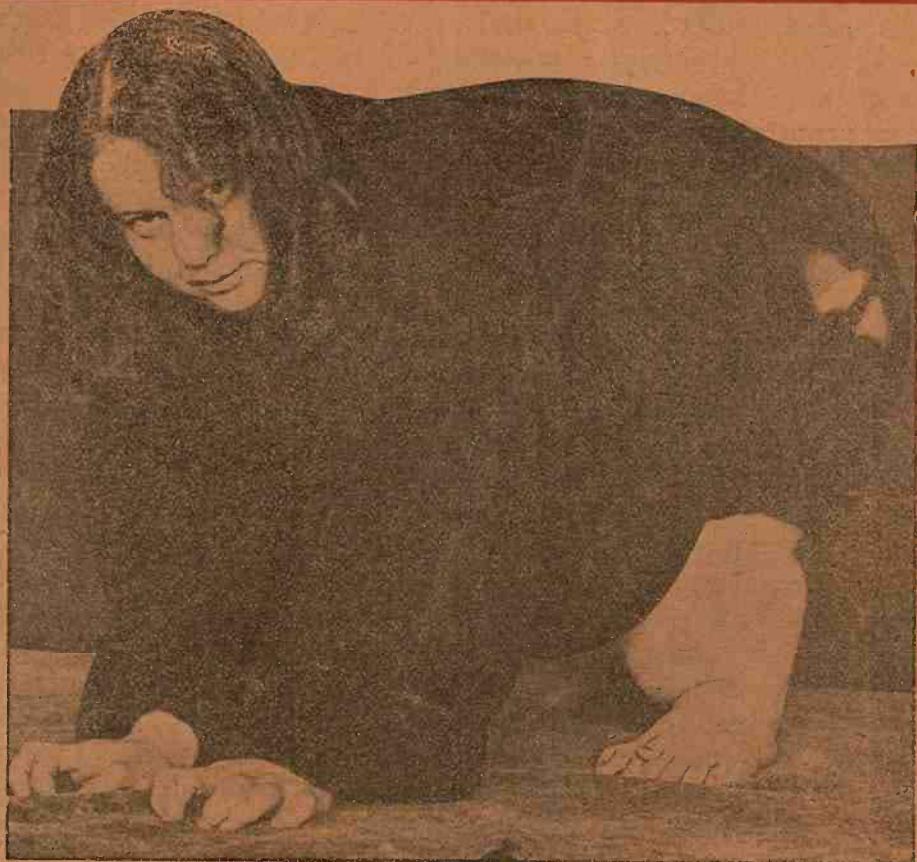

46 **utu**

— U U U U U!

AICI AŞA! Si numai aici aşa!..
PRIVIȚI LA NOI! Si numai la noi!
Nu vă uitați la concurență!

E FEA!

Fecioara nebună cu capul de lemn.
A trăit cu un JAGUAR: — U-U-U!

A stat șase luni în apă în fața regelui Angliei
cînd a decorat-o proprio motto cu mina sa liberă și
a vorbit poporului.

Zice mamă :

— H-i-i-i-i!..

Zice tată :

— H-i-i-i-i!..

Se hrănește cu pește.

Iubește! Iubește!

Bea apă din Nil și atunci se lasă ușor domesticită.

Vorbește paipsce limbi dintre cari și ebraica veche:
— H-i-i-i-i!..

Intrați Domnilor! E cinci lei pe scaun, patru lei
în picioare.

Intrați!

Acum e momentul fericit cînd elefantul lasă apă:
Cine nu știe să inoate să treacă în bărcile de
salvare!

E Fea! Copilul minune, copilul faraon.

Jumătate om, jumătate solz și își schimbă cu-
loarea ochilor ca și camelionul. Iubește! Iubește!

Iubește pe tat-su, iubește pe mă-sa!

Ce crezi despre mapomond, Fea?

— H-i-i-i-i!..

Priviți-o domnilor : e Fea, fecioara nebună cu
capul de lemn.

comunică de Harry brauner

moșî

MOTOCICLISTUL MORTII

Te cobori din tramvaiul îndopat cu însii într'un holocaust de trupuri lichide. Cîrciuma din colț se numește la Aristotel și proprietarul ei a fost asasinat frumos, izbit cu capul de cassa de fier a banilor. Ziua toridă a rămas în spate ca o rufă muiată în zăpușală, după ce îi-a lăsat pe piele amprenta miroșului de urină uscată. Încă un pas și eraria socială e anihilată ca și canitățile neglijabile din cîtuș fracțiilor periodice. Domnii cu servietă și morgă circumstanțială acum cîteva ore, s'au amalgamat la un semn nevăzut și se lasă ghiontiți, ghiontind la rîndul lor. Cuvintele nu mai sunt alese cu furculița de desert, chioțele se busculează cu tonele de praf de-avalma și trompetele de carton cu bărbi de hîrtie simulează zbierete de metal coclit. Iluminatia e a unui tîrg de provincie sub zodia unui continu zece mai. Iată Moșii, iată patria fenomenelor, generatorul vacarmului cu ridicata.

Înțilnești, pentru doi lei, un om care a dospit — cum spre lauda gospodinei cozonacii atleți cu bonete de șofran rumenit — un prieten ca un vegetal din regiunea equatorială. E Nae Olteanu. Editorului în romînește, testat de Switt reclamă vie pentru Guliver. E omul care nu are nevoie de estradă, oratorul predestinat de cei 2,42 m. Urarea mea la mai mare i se va îndeplini: e încă minor. Un sentiment de stîrpitură o anchiloză ascunsă dublată de rușine te îmbracă pe dinăuntru ca un deget de mănușă și te crezi cel mai nenorocit (mic) om pînă-cînd, pentru restaurarea încrederii progresive ca o paralizie generală, vei lua o porție din antidotul Ilie Dobrogeanu pe care îl desfînțezi ca un hap, cu o singură privire de superioritate.

Lionela e un scrin căzut pe pîntece, are cîte opt degete cît patricienii la mîinile cu cari își cîștigă onest existența. Se sării animal apocaliptic și între picioarele păroase ca laba de urs bănuști sexul firidă care își dorește dintre vizitatori masculul. Lionela e femeia-leu, e fea sau Ileana Cosinzeana, e femeie și iubește sau poate a și iubit iar azi trăiește din amintiri retrasă în Cernica ei care sunt Moșii.

Inscriu cu penița cea mai tremurătoare numele lui Harry Guyler. E omul care poartă cămașa din zale a curajului dublată de o apariție fără infatuare, o apariție simplă — simplă ca și rotirea pămîntului, și fără prezentarea deșchiată de bilciu. Un cap mincat par că de un vierme care e pasarea phoenix a chinului, un cap semănind cu a lui Geo Bogza. Harry Guyler a învins paragrafele călătoriei obîșnuite și pornește cu motocicleta în unghiu drept, perpendicular pe verticala peretilor. În interiorul de scînduri al unui imens trunchi de cilindru, se plimbă ca o mușcă înregistrată cu acceleratorul unei motociclete în vîtesă de 80 și 120 km. pe oră. Zigzagurile de fulger par ireale, decupate dintr'un coșmar de sub tîrnăcopul căruia te-ai vrea cît mai repede liberat. Acestei curse ce sfidează la fiecare clipă moartea, motoci-

clistul presară valențe fanteziste precum rotiri călare de o singură parte, cu piciorul pe ghidon, cu mîinile încrucișate pe piept. Pe pieptul spre care bibeloul blond din fundul acestui sicriu circular îndrăznește să ridice ochii. Un ghețar îi minează încheiturile, un vid îi zdrențuie sufletul care se surpă la fiecare uruitură ca un tunel din bîrne putrede la trecerea unui fulger. În jurul ei un om creaază miracole, cu moarte pre moarte călcînd. E poate soția, e poate logodnică și amuleta exhibițiilor sale. E palidă ca o beteală de crini. Cine îi usucă lacrima cristal subțiat pînă la firul filiform al emoției fragile, atunci cînd după fiecare întrecere cu moartea îi șterge, cu prosopul rece, broboanele de sudoare mai limpezi decît poemele cele mai pure, iar el își aprinde ca după un ospăt țigara pe care o va sfîrși în plimbarea pe pereți într'un coridor din ochii publicului ca l'a plătit cu un pol.

Acesta e, în vara 1932, cumulul de emoții care Moșii îl aruncă să vibreze în publicul hrănit cu mititei ardeiați și care va găsi explicația în magnetism sau în titlul academic de inger al eroului și va pleca satisfăcut. Iar Harry Guyler, temerar somnambul treaz cu arterele eprubete de sevă miraculoasă, va continua aventura pînă în secunda accidentului.

Moșii sunt un birou de înregistrare a populației Capitalei. Altădată erau și al provinciei. Cu fiecare an linșoliul tristeței acoperă bilciul acesta prevestitor al jazzului. E o veselie de manechin a unui public săracit, care revine anual în moși din inerția altor vremi și pentru parastasul lor. Pentru fiecare seară a săptămînii, alta categorie de vizitatori. Cei cari vin marți nu vor fi găsiți joi și cu atât mai puțin dumineca. Și totuși distincțiile dispar. Aprovizionarea cu floricele e un ritual dela care nu se va abate nici servitoarea domnului magistrat și nici domnul magistrat. E o chetă de cocarde albe cu care țiganca le va umple pumnii.

Apoi lanțurile își încheie scaunul ca un căpăstru. Într'o pîlnie de frenzie, picioarele vislesc în vid și brațele aleargă insuficiente după ajutoare vecine. O flacără de extaz își dilată obrajii. Ca o cucoană își sboară părul în vînt în această clipă cînd te svîrli în aier și ești dincolo de sbaterile cotidiene, deasupra barierelor acelor nimicnicii crescute între tine și alții, între tine și tine. Amnezie. Porți o lentilă proaspătă care nu primește raza nici unei mihniri, nici unei pilule otrăvite. O lentilă care desființează prin încandescență dimensiunile euclidiene. Prezentul rămîne în urmă ca o eră cu animalele preistorice izbăvite în fosile. Pecinginea din suflet se va despletî în fanfara unui turburat parfum, te vei simți mai anonim și deci mai înfrățit adevărului imanent cînd vei mesteca văzduhul fără limite și mîinile vor urca din el o cupă și un toast spre stele. O cură de lanț e o bună psihoterapie.

Pentru a distrugă imaginile grejoase ale Peștișanilor handicapăți de osînză sau destinul omului născut numai trunchiu sau a copilului de alături, al cărui cap de vițel îi anticipatează inteligență (Acest copil putea fi și al tău, scumpă Otilia) revino din cîmpul lui Heliade în Luna-Park. La fiecare două minute pornește pe serpentina montagnului-russe un cvarte-

generator de chiote, pupile se aprind ca lămpile confetilor cînd cometa va trece vijelios cascadele. Stringi inima în pumni. Un brici de ghiață aproape ghilotinează pînțecele încircit pe brînci și deodată urcăș în sbor de rîndunică, dematerializat, răvășit ca un prundiș nespus. Infiorări se consumă robuste într'un torrent de curcubeie. Respirația seacă o clipă două gîtlejul și ajuns la potou, visul se sinucide între liniile ferate ale vagonetului, dar inima mestecă mai de departe bătăile accelerate. Cîteva clipe mintea rămine de marmoră apoi risul desface coada de păun a mușchilor zigomatici într'o autentică lepădare de tine.

Intind brațele mele saltimbancilor. Fachirii aceșia autohtoni consumă o pădure de artifici. Gîtlejele sgrunțuroase ca un coș de uzină dărăpană, zăgăzuit de funingine. La un semnal, cuvintele pornește în libertate ca în poemele futuriste, trompetele anunță ultima reprezentăție, după care va urma alta, alta cu spectatorii mereu puțini ca un spic fără rod legat. Iți plesnesc timpanele ca vitouri.

Te iubesc, luptător perseverent care nu-ți frîngi aripile. Urletul tău mai imi stăruie ca un dinam grefat pe canalele semicirculare. Iți iubesc pieptul foale gigante și mă dezorganizează miracolul foamei tale hrâniți cu grimase numai.

Inghițitorule de cuțite și tu care calci pe cioburi de sticlă cu seninătatea lui Iisus pe ape și tu care frîngi lanțuri sau ești femeia-pește ne înșelați și vă înșelați. Fiecare clipă vi se impletește în nesiguranță și sub perna incertă a fiecaruia, acasă, stăruie otrava lentă a mizeriei fiziologice cu precizia unei comete pe care calculele nici unui astronom nu o va putea abate din orbită. Saltimbanci peste cari timpul svîrle bolovani și voi rămineți copii.

O piatră se dispersează în scîntei mate și pudrează clownului cearcănele tristeții.

Ce epolet nerostit va înflori peste săracia la care sunt condamnați pe viață, peste promiscuitatea aceluia șopron beteag unde se iubesc și zămislesc pentru tăcerea de rouă a lacrimilor și pentru nemurirea poemului zdrențuit al existenței?

sașa pană

Geo Bogza la proces

Instanțaneu: Ilarie Voronca, și de două ori Stephan Roll.
Deasupra: I. V. după întrebuițarea S. S. R-eului

R E V E R E N T A

In avalanșa cuvintelor scăpate din cochilia înțelesului, în acest strigăt vocal și abrupt, în liniile ce aleargă pe-o nesfîrșită baltă cu geyserii săpați în transversală, arde arcul voltaic al ultimei colorii și iluminări. Acopere ochii, —ține distanță! Aștepți cu degetul pus pe jăratecul adevărului din creier și'n ezitarea acestui gest de început și îmbrățișare, se ascunde o legendă cu morală de cangrenă.

Incerci o scufundare cu capul în jos și nu auzi cîntecul vibrînd pe coardele de lumină, aici, în ureche, — buzele cupei lipită de inimă.

Poemul — cîntecul de extaz și balsam al copilului ciocnit de goana imaginilor, — fenomenul deslănțuit ca elementele într'o ordine lipsită de orice echinox.

Aici, viața și-a desfăcut acoperișul prin care un braț a desenat hieroglife pe cer.

Și te strecori printre niște ziduri de himere, prudent, ferindu-ți ființa nemacerată de lama niciunei întrebări, cu o pupilă oarbă ca o vitrină de sărbătoare absentă acestei panorame, cînd rubinul dimineții sparge orice precedent.

Degetele nu sint decit reptile atunci cînd nu știu să mingile ori să stranguleze.

Treci prin viață, într'o armură din care nu poți deosebi metalul pur de cel falș, cînd treptele nouății se ridică peste ruine cu un tipăt.

Trupul tău n'a cunoscut niciodată filonul de preț al unei tinereți, fulgerul spontan, electrocutarea unui adevar, inundindu-l.

O femeie îți servește drept femelă, și crima ai plătit-o la timp, cînd viața i-a svîcnit în burtă.

Treci cu greutatea personalității tale și te aierisește pe ntuneric, seara, ca o gazdă în urma invitațiilor cari au fumat în salon.

Treci printre rozele tinere de ai căror țepi te ferești, viteazule, cavalerule al acestei zile pe care n'o cunoști,

învingătorule al acestor mîini încrucișate a inmortări,

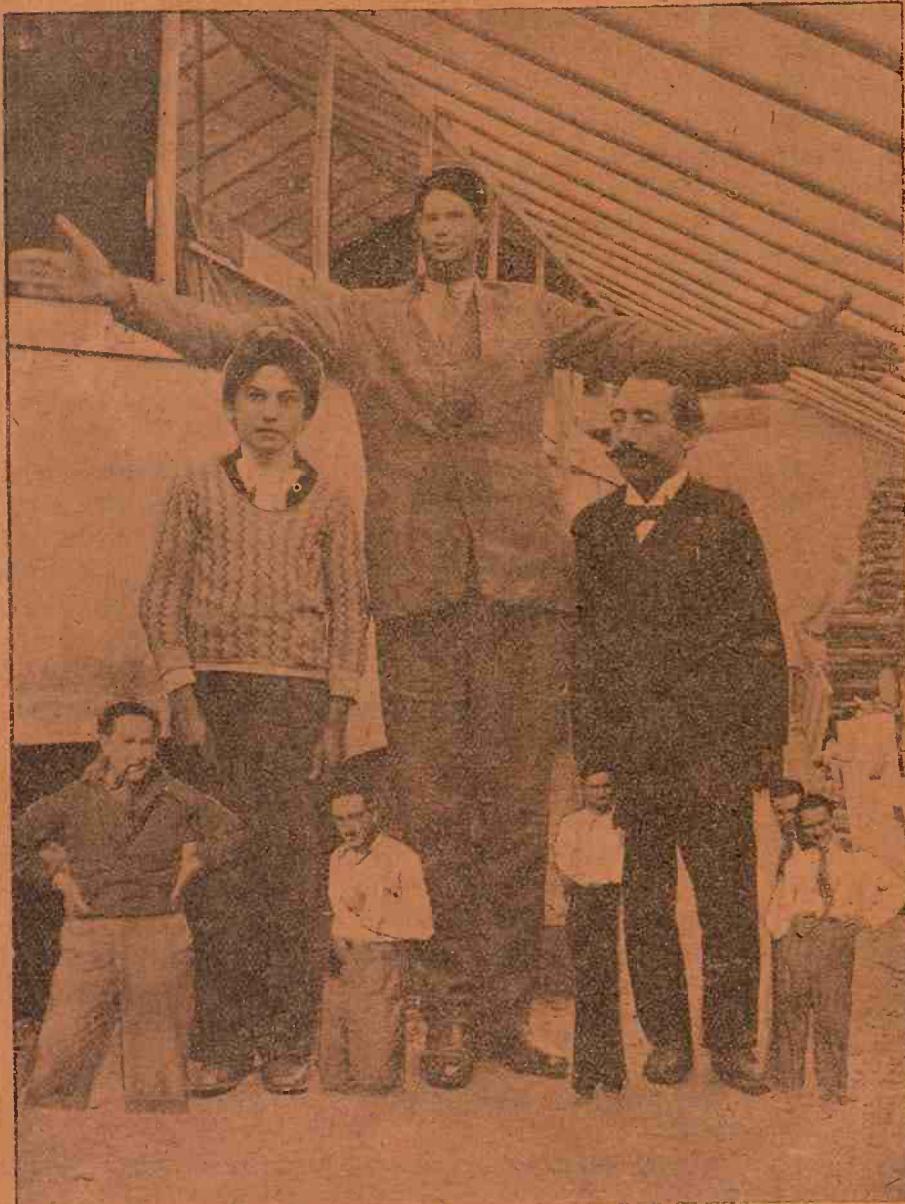
temerarule domn, călare pe iapa galbenă a situației, — te salut!

miron radu

MOȘII A LA MINUT

E un continent al nopții, e o estradă a verii și o cete de becuri incendiata ca un paradis al lor. O butie răsturnindu-se între planetele de zgomote, de pocnete și de fulgerări. Ochești cu o elice și apare dindărătul ușii cu perdele de marchizet—mireasa intr'un vals pe un singur picior, înaintind pe o scindură zîmbind pînă la tine. Un tobosar aruncă o grindină neverosimilă în timpane cînd în aer răsună muzica militară schelălăită a călușeilor. Iată cavalerul frizer, domnița brodeuză dandinindu-se cu o linie de amazoană terestră, iată pe babenco cu posteriorul imens înaintind ca un centaur, suflind eroic cu totii din trompetele de ca-ton.

Departate orașul a rămas adormit ca o caracatuță cu vinele tramvaielor străbatindu-l în somn. Te bifurci din primul minut încă și tot codul ținutei tale citadine rămîne afară ca'n excursii jurnalele în care ai învelit alimentele. Roți prevăzute circular cu cuie zbîrniile, ațăindu-ți ghinionul pe care calci ca un fakir. Peste tot cutii ale Pandorei îți oferă cu o mînă dornică, o solniță, o cutie de pudră; treci prin etalajele de argile smălțuite ca fețele electrice a' e vizitatorilor și iată arhivele cu turte dulci ale lipovenilor exotici și buni. Desfă-le pieptul: vei găsi o inimă încrustată cu migdale și cofeturi; o inimă boinavă de faguri. Restaurantele parcuri ca niște evantai, cu scena pe care, programul neîntrerupt se succede ca o morișcă absurdă a regimului uman imitat de maimuțe și ciinii, martiri ca să poată spune „bon soir“ cu capul, publicului balonat

O parte din grupul nostru redațional: în planul de jos: Jean David, Saşa Pană, Geo Bogza, Gheorghe Dinu și îndărărătul lui prietenul nostru Fănică. În planul de sus: Paul și Virginia având în mijlocul lor pe gigantul nostru responsabil, Ion Călugăru

cu bere și alune. Jongleri asviră din mîini mingi ca dintr'un vulcan în care asii lui Lucifer joacă golf. Japonezi învîrtesc în vîrful unui băt farfurii, încîntind parca stele, primadona cu glasul scîlfiat agonizează, acrobați scriindu-și pe trapeze monograma cu propriul lor corp—cum ar spune Brunea—și o galerie gratuită de public pauper, asisind la acest turnesol de amuzamente și de „programe excepționale“.

In dreapta e Luna-Park, venetica și importată cu senzațiile ei inedite. Montagne-russe-ul cu serpentinele în aer îți umblă prin intestine cu o frică care te gîdilă. Autodromul în care ambicia ta sportivă de sofer improvizat e satisfăcută cu brio și pe un perete circular motociclistul morții, gonește ca într'o halucinație pe o genună a vieții, vertiginos. E germanul unei nebunii al celei mai temerare cutesanțe. Te intreră și râmî sus la galerie pigmeu și penibil de mic. Cu riscul vieții lui, inginerul Guyler oferă o lecție sportivă de demiurg. O parodie la cum ar trebui să fi, îți este oferită peste tot. Te vezi în frații Peștișanu diformat ca într'o oglindă ironică a creației, în adolescentul de 19 ani și de 2,42 metri înalt reducind proporțiile normale ale universului. Pe platoul lui Heliade pomiscuitatea e mai dominantă, emoția mai primitivă, mai epuizată. În cupoare mici, țiganci cu sînii sdrențuți de o progenitură oacheșă și lipită de ei, bolborosesc în cenușă primăvara vîtustă a unor ghiocei fierbinți cu un leu cornetul. Limonăzi în borcane mari și de culori artificioase sănătate acvarii ambulanțe, ca flașnetele în care au murit peștii sonori ai vidului și te urci pe un scaunel legat cu lanțuri ca să te azvîrle ca pe un

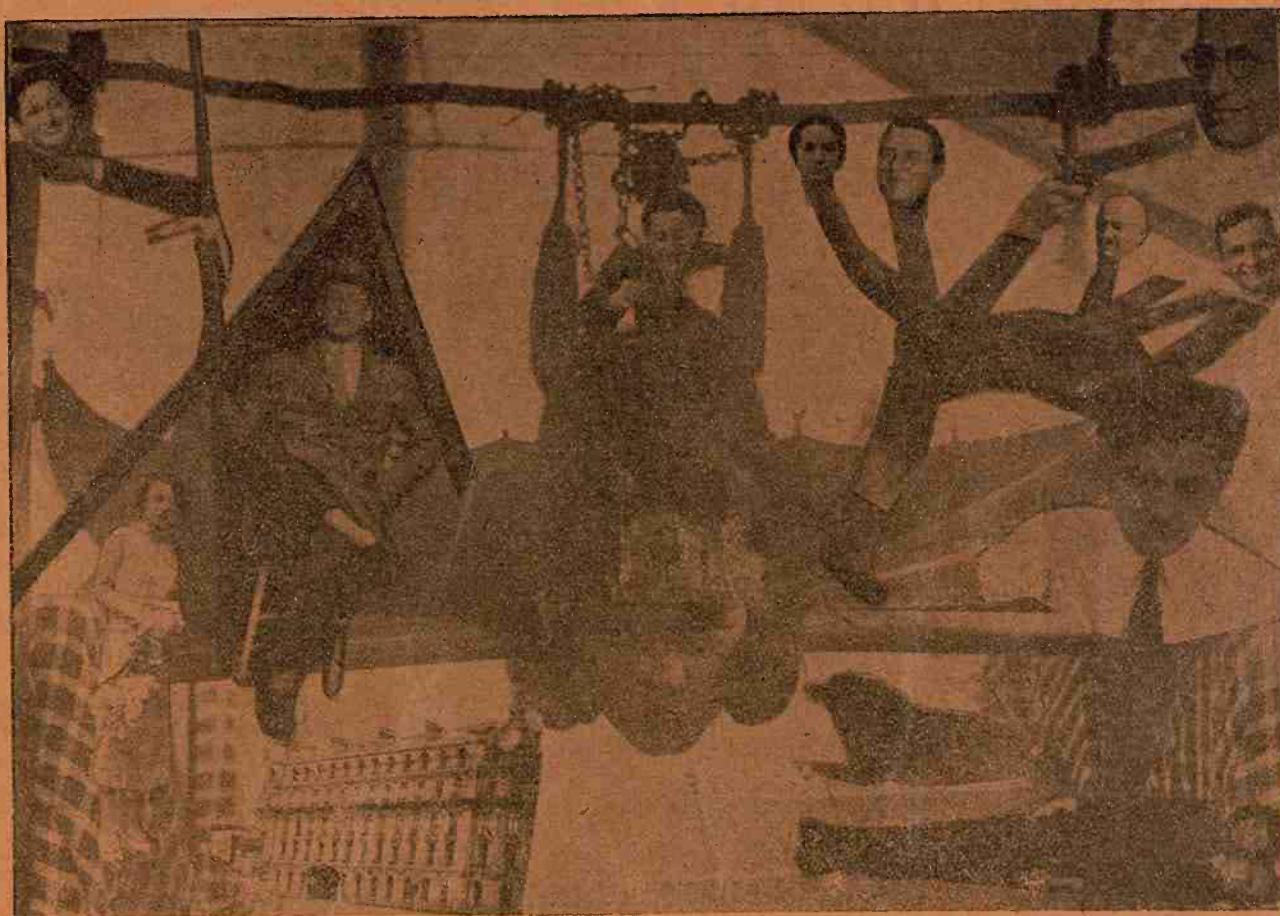
Iar becistic sau te legeni în semicercul bărcilor căutind să obții o performanță stupidă cu un efort obtuz. Reprezentăția de pe estradă domină lumea într'o continuă maree dedesubtul ei. Ca într'o vitrină descoperită, e marfa vie a circului, e numărul cel mai strident al programului, e lasso-ul aruncat din megafon al atletului: „Programul începe acum, intrați!“ Iată baletista cu mișcările cum ar rupe o dantelă putredă care e însă-și viața ei și sunt mișcările abrupte, geometria hilară a spectacolului; mișcările distonante în ritmul confuz al muzicii militare, al mădușelor rostogolite ca într'o tingire și în sunetul scindurilor ca un clănțanit definitiv și apostazic pentru o viață mucedă și sfîșiată. Baletista e caterinca tristă de mișcări, lingă clownul fidel cu mizeria ei, lingă atletul pneumatic și fenomenul păstrat în spirtul interesului și al senzației circului—a ceastă turbină a tot ce are mai delăsat societatea și mai penibil. Intrați domnilor! Explozia cu magneziu a avut loc improscindu-vă pupila. De pe cîmpul dindărătul bilciului un singur plop cu luna în virf ca un numismat maniac și barbar privia tot aşa de înalt căt scrînciobul.

gheorghe dinu

FLOAREA DIN CUBA

lama cîntecului acesta acompania pavana albă marmora în fecioară ovală cald alungarea spațiului egală amprenta unei lacrimi pe afară pasarea prelungită atenua în formă ca drama într'o spadă pauză fals coapsa e în lună fuga unui cal narcisiac pe boltă strangularea povestea e ascunsă în ultima iumină ca nimfă alungată pe salcia de jad orele nopții acesteia metaniile cad curva amanta cu poemul în palmă cîntecul acesta acompania pavana.

miron radu

Panou

compoziție fotografică de Jean David

EROUL NECUNOSCUT

*L'art du paysage naurais
pu naître ou Sahara.*

lui V. Cristian.

Tăiat în două, elanul claustrat al imnului a spart clepsidra decrepită a închiderii. În urma ta ai rămas tu cu toate inimele'n soare, svîcnind cinstit cu seva caldă, urcînd vertiginos prin tine și prin pom, pînă'n vîrful cîntecului mai albastru. Un ochiu ca o cicatrice mai singera peisagiul mut al recunoașterii. Ti-ai lăsat fantoma *aici* ca o reverență pentru un trecut salutar.

Era în tine o febră în care ghiceam cel mai autentic evantai de umbră și răcoare al poemului. Impetuozitatea ta ca o diastază a trecut peste tonul minor al unei cloace cramponate ca un crustaceu, de *Oficial*.

De ce ai strivit vipera de inprecații a vecinului tău *timp*? Nu îți-a fost întreagă suficiența ta sublimată în bobul de azur ghicit în clipa cea mai din urmă? Nu îți-ai ridicat ciocanele voinței tutelare, ca să izbești cu toate stelele forței tale, frînt și stigmatizat de variola sudorii, umîlul revers al începeriei tale de atunci? N'ai fost tu acel care-ți băteai joc de chipul bălăcit între nenufari și lebede în cerul din oglindă? Dar printre bandiții orașului lepros, n'ai fost singurul curat în băltoacă calamității inexorabile? Caratul tinereții tale entuziaste și-a ridicat toate standardele pentru întîmpinarea aventuriei.

Descifrașeși cu singele tău cald și inamovibil al-

fabetul unor miracole identificate, accesibile numai bunului și bunilor.

Traectoria revoltei tale a urlat dement dela durerea de lingă umărul tău, pînă la plăminii desfăcuți într'o perdea de alge ale fratelui tău negru, oferîți, Domniei-tale Doamnă, regal de ascensiune spre turnul de ivoriu al gîtelui dumitale, odată cu perla derivată ca un testicul. Pumnul mic al cuvîntului tău mare, sunase definitiv, un univers de lichidări imperative. Te durea fiecare pasăre, fiecare plecare, te întorceai în viață cu substanța unui vis dincolo de orice îndoială. Trecuseși prin țipătul morții unui Tată comun și de bronz și căruia nu-i văzuseși plecarea cu niște ochi ca ai mei sau ca ai tăi. Disipaseși desnădejdea unui iz, înșurubîndu-ți constelațiile în creastă. Pentru înfringerea ta, îți amintești? paliativul îi l'ai găsit plimbîndu-ți creștetul printre undele deplasate ale cuvîntului lui viu, țipind că ESTE, și te-am crezut. Inchis în simbol ca într'o cheie, cunoșteai toate cotiturile de labirint ale poemului.

Azi, dialectica unor timpi te-a deslănatuit din nou, ești buimac, treci pe lingă adevar ca pe lingă tine; mîzga unei ieftine și grecoase notorietăți îți-a gonflat trompetele ruginite, sunetul iese pe alt orificiu, și tu totuși crezi, ridici și totuși cobori, mascarada ideologică te repugnă, în zadar cauți în atmosfera pestiențială, cel puțin vidul. Te-am lăsat aici, și mă DOARE. Sus, deasupra unui cerc de portocali familiari (nouă) odihnește mormîntul unui punct. Iar și mai sus, colo lingă tine, uite punctul imprecis.

mihail dan.

S C U R T C I R C U I T

Ilarie Voronca: „ACT DE PREZENȚĂ”

Talențul tinereșii se transformă la o vîrstă mai legală într-o slăpinire sigură de el însuși, care nu e numai o slăpinire a cuvintului ci o înțelegere mult mai largă a vieții și a istoriei, pătrunderea mult mai adâncă a mecanismului fizelor vii, colective și individuale, a ideilor, temperamentelelor și a pasiunilor.

Această slăpinire nu-lă mai permite acel dilectism social, acea lipsă de respect a fa, acele atitudini geniale și a altor lăunute de cafenea literară.

(Littérature et Révolution)

Incepusem prin 1923 să ne pieptăm cu flăcări. Bengale, flăcările aceste ne răcorau frunțile ductile de adolescenți ca un biciu de culori. Pumnii se stringeau, oasele noi păraiau. Întreg frontul literar al Europei era în plin războiu. Sintaxe vechi cedau, verbele atacau la baionetă, canonada manifestelor nu mai înceta peste noaptea trecutului, explodind în lumini prezental dus în râniță de către voluntarii suplii. Pământul se scormonia asvirind în aer faunii verzi de altădată.

O panică pătrunse pe acei neputincioși, o grimășă de dispreț stăpinia pe acei „clasici”. Literatura scîrția din timpurile ei vechi, se alterna cu cele puțin mai noi Valery, Gide, iar pe meterez lupta contingentul ultim și eroic al avangardei.

Și la noi reviste apăreau, adolescenți fugiau pe acoperișuri, iconoclaști. Una din principalele acuzații aduse,

era că modernismul nostru era importat; obiecții făcute de însuși acei care importaseră furculiță, aparatul de ras, linia ferată, revoluția dela 48 etc.

Peste tot domnia promiscuitatea ca o rezultantă a războiului, ca o profecie marxistă care se înfăptuia. Însăși sîn răsărit unde o revoluție proletară avusese loc instaurînd un ritm nou al vremii era și un haos și o blocadă care nu lasă să auzi și să vezi ceva precis din pregătirile unei noi lumi, refacerea și începutul unei alte ere. Puțin după aceia scriitorii ruși apăruseră cu cărți despre vremurile afurisite ale războiului civil, ale revoluției și după intrarea în vigoare a p'anului cincinal, cărți bilanțuri ale acestuia, cărți apologetice. Se întimpla ceva acolo pe tărîmurile Volgei, o mișcare care după ce a fost ignorată începuse să dea de gindit. Revoluțiile făcute în restul Europei apăreau mici, pigmeie față de efortul și de proporțiile acestui efort în Răsărit. Mișcarea dada ramăsesese o explozie bengală, futurismul un activism diletant și abstract, suprarealismul refugierea într'un domeniu obscur al sufletului, de unde scăpăra îi intuneric geniul refuzat, adevarul căutat în promiscuitate. Toți aveau antetul de avantgardă, toți promovau un veac, prevalau formule stabilite, toți nu-și dădeau seama că adevărata avangardă, adevărata revoluție se înfăptuia pe întinderea unor stepe locuite de un popor ascunsind în el o formidabilă forță de creație, o inedită vitalitate, un puhoi și o lavă care va fi să formeze continentul de mîine, avangarda autentică.

Revoluțiile făcute de băieți cu gulere impecabile se perimau, cădeau inexistente în urmă, se izbiau de zidurile istoriei ca improprii, ca inutile. Acei slabii au căzut cu

țesetele învinse, și o suviță de singe a rămas să se prelingă colorată de pe o margine a buzii. Cîțiva s-au înrolat istoriei, s-au lepădat de formulă, de abstracție, de eternul oferit în capsă cu pocnet, venind la adevărata avangardă, la nivelul de unde ochiul scrutează viziunea într'adevăr nouă. Tristan Tzara ale căruia manifeste de revoluție artistică le-a transcris pentru România poetul actului de prezenta, s'a debarasat de formulă, cînd formula a devenit ceia ce a făcut și dela sept manifeste Dada pînă la :

„Toute création de l'esprit, en tant qu'expression de cet esprit, ne saurait se dérober à l'idéologie régnante, résultante elle-même de l'antagonisme des classes. L'œuvre dite „d'art“ à toute époque, est engendré par les rapports sociaux et économiques — e un drum străbatut, e o verificare a revoluției la adevarul istoric al lumii. De aceea, d-le poet în urma căruia aleargăm cu o jumătate de zi,

În sfîrșit d-l Lovinescu s'a fixat după multiplele și peripețioasele d-sale revizuirii.

Infractorii sensului unic. Fotografie luată de fotograful nostru în față Cercului Militar. La ce veghează agenții noștri de circulație?

sintem mulțumiți. Mulțumiți că modul nostru de instruire e altul (nu poemomania), libertatea ta de spirit de neajuns (sabotarea și injuria meschină și lașă, trepidațiile de culise venale și abiecte ale profesionismului tău, liniștea căutată în poem ca niște păduchi, izolare — o! definitiva izolare—, e capul admirabil al struțului îngropat în nisip; o! abandonarea de către prieteni, o! injuria prietenilor 1), agățarea de firul de paie Fundoianu, ascunderea în poala mamei mari Perpessicius, care ori cind va găsi o acadea pentru nepotul bătut la cur de vecini. O! infailibila metafizică, infailibilă, fiind total inutilă. Să șerpui prin tine căutând un loc preponderent, alergînd după premii și oficii somptuoase în literatură și să răsuflă de peste tot flasc, să nu isbutești cu toate aceste, — să te izolezi și să răuici din excremente turnul de fildeș iată ce ne face să rîdem, iată ce ne face să creștem, să călcăm pe o realitate, să ne iscădим un spirit critic și să vedem inutilitatea poemului tău vaselină, poemul terapeutic pentru un organism viciat de toate aventurele abiecte ale unui egoism mărunt. Poemul prișniță poemul vid și gol ca o butie rostogolită, ca un „turnesol de hirtie”; poemul ca un deget după care te ascunzi; poemul panaceu, poemul Pink-resultant al unei sensibilități anemice și masturbate, poemul desfăcut ca o coadă de păun care nu te lasă să vezi dincolo de pipota ta, lumea imensă cu zbaterea ei, cu forțele ei vii încălecinduse, tu care ai leșinat de o frumusețe de lîngă găinăț, care ai sunat zurgalăii eterni și versuri libelulă cari nu vor reuși să ascunda niciodată gemetele de foamea a atitor milioane de semenii. Poemul lor e acel adevărat. Din frunte le picură sudori și se cristalizează în diamante mult mai de preț decât perlele vide picurîndu-ți dintre degete în cîte o carte pe lună care nu ascunde și nu remediază decât vanitatea scundă și egocentrică pe care o manevrezii cu o atit de penibilă abilitate. Spleenul tău apare mărunt și meschin și scincetul limfatic nu mai impresionează.

Declară o neliniște față de necunoscut, necunoscut din care deschinzi și te pierzi într-o lume ale cărei lumini se sting una cîte una. Așteptarea și incantația tă e coma care precede întreg vidul. Golul răsunînd frumos a poem trebuie să te desorganizeze dintr'un adevăr ce nu-ți aparține și să facă imprăjurul tău un halo efemer în care

obrazul chircit de o falsă durere, să se ridice spre compasiunea mulțimii, în văzul tuturor, automartirizat. Prezența ta intervine însă într-o vreme cînd nimeni nu se mai induioșează de fantomele galbene și plîngărețe, prins în durerea de jos, unanimă și incomensurabilă pentru versuri cu glazuri policrome.

Am surprins oameni cari nu mîncaseră de 3—4 zile, copii înebuniți de foame, mame cu șîtele supte ca niște stalactite flasce ale sleirii (ce facilă e imaginea și literatura) smulgîndu-și părul — și era o durere mai veridică, în sfîșierea lor, decât în foșnirile tale de mătăsuri dialectice, mai imperioasă, mai chintesențială și lîngă cari poalăta elegiacă apărea nulă, desgustătoare, mută. De aici, din durerea lor perpetuă, din sacrificiul lor exploatat, din ruperea în șînge a organismului pus în slujba unor imbuiibați, va țîșni ca un țipăt verosimil poemul-durere și nu va fi acel al tău, adus ca să oblojească un trup cu mușuroaie purulente. Din efortul lor creator, din puterea lor de muncă, din revelațiile lor istorice, va eșa poemul elan, poezia de avangardă care începe cu ei, cu lumea lor nouă și concretă strivind cuvintele libelulă, fluxul de imagini care acoperea impotențe, pederastia simțurilor, toboganul retoric al unui glas care se prăvale. Poemul ca o frăție unanimă cu brațele proletarului încovoiind o potcoavă, frâmîntind un sold al pînii, poemul ca o sinteză perfectă nu ca un zbor peste capete, ca un romanticism facil, ca o alifie mirifică și narcotică pentru pleoape, ci poemul regenerator, poemul unei ere noi, adevăratul poem al avantardei, nu dialectice ci玄mice, dinamic, ca o lacrimă de plumb pe pielea vie a fecioarei, poemul proletar.

De aceea actul tău de prezență e un act de deces.

roll

1) De ce n'ai avut curajul să reproducă în înregime „Obrazul de creț“ în a cărui primă versiune Victor apărea oribil injural și Sernet și Brunea și în care renunțai din dilettantismul tău vid la revoluțiile artistice — fragmente cari ori cind le puțem reproduce din corectura de tipar a articolului, pe care o avem?

Și floarea de foc nu mai apără.

Prietenului nostru Gheorghe D'Unu i s'a conferit crucea
legiunii de onoare în gradul de cavaler.

● În timp ce în localuri din centrul capătalei, în cari pătrund bătrâni, copii și femeile oneste, sănătolerate automatele; în timp ce nu s'a auzit pînă acum să se fi aplicat mitocanului urinînd pe un zid în mijlocul circulației, sănătuni ca și deputatului purulent în discursurile lui; în timp ce din venalitate se toleră un cartier de prostitute lîngă o biserică și se toleră de aceiași magistrați eri-jați în cavaleri ai moralei publice, cupletele scabroase ale revistelor de vară și de iarnă, cu balele de nuduri flasce, — s'a înțenat un proces de pornografia — care urma să se judece la 29 Mai la secția I-a civilo-corecțională a Tribunalului Ilfov — colaboratorului nostru Geo Bogza. Dosarul a conținut numărul revistei noastre în care Bogza publica poema cu cuvîntul incriminat. Nu încercăm să relevăm o întreagă literatură în care vocabularul și mai grozave abundă — magistrații noștri o cunosc din vremea procesului de aceiași natură intentat lui Cocea înaintea războiului — ci i-am întreba de ce să toleră înfrarea în țară a romanului, en vogue printre cucoanele morale, duduile pudice și licenții căști, al lui Lawrence — en vogue numai peniru cele 10 pagini de „conerii” și Ulysse al lui James Joyce? Ca să nu cităm decât două cărji bune, trecind peste mormanele de literatură frivolă, fecioarele de 14 carafe și alle mâmifere de lux. Măsura d-lor noștri magistrați apare de aici absurdă și arbitrară. Nu d-lor sănătății să judece potențele artistice ale unei opere. Pentru asta rolul criticilor e precis. Niciodată, d-lor nu vor prinde cît excrement ascund azurul d-lor Mircea Rădulescu și Victor Eftimiu și cît azur reflectă excrementul poeziilor trași pînă la secțiunile civilo-corecționale ale Tribunalului.

● Voronca! nu mai rupe afișele, nu mai ascunde sub ieancu celorlalte reviste, prin librării, revista noastră. Nu mai camuflă exemplarele din cărțile editurii noastre. E inutil și nu face — mai ales — decât să releve exasperarea la care e furia cabotinului, a autorului nevoit să se susțină prin minciună și un întreg sistem de strategii meschine. Cunoaștem toate îrepădușile tale oculte, toată lipsa de curaj a unei personalități probe, tot moralul tău scund sub care deabușeala lucrezi și suntem definitivizați asupra lor. Lasă deasupra futuror acestor lucruri poemul ca o plăpumă trăsă peste cap. Nu ne mai căli, liniștește-te, ascunde-te în degetul tău cel mic în care îți ascuns și mustangul și camerile de recepție fizică a heruvimilor, și bobinul etern al lumilor Astrale. Iți promilem că e ultima dată acuma cînd ne mai ocupăm de tine orice s-ar mai întîmpla. Cazi în coșul de hîrtii al istoriei cum a spus un contemporan al tău, pînă să a cărui concepție nu vei putea niciodată gîndi. Puneți în mătreașă

săpunul de aur al lunii și flanelele calapitesmelor reumatismelor tale veșnice și potolește-le: e inutilă și comică și epileptică loată furia ta.

● În luna Mai, a avut loc în sala librăriei Hasefer, vernisajul de pînze moderne ale lui Lurçat, Max Ernst și Marcoussis. Toți insuflați reprezentanți Marcoussis cu lucruri vechi, Ernst cu cîteva aquarele insignificante pentru opera sa și din Lurçat iarăși cîteva bucăți. Bunăvoiea organizatorului n'a reușit decât să le facă un serviciu incomplet acestor trei dintre reprezentanții artei noi din Franță.

● La 26 Mai s'a deschis la Paris expoziția lui Salvador Dalí cu obiecte suprarealiste, indicatoare ale memoriei instantaneie. Vom reproduce în Nr. nostru viitor una din pînzete lui Dalí și dăm acum sărșîul poemelui lui Paul Eduard cu care acesta îl prezintă în programul expoziției.

Tant d'aubes brèves dans les mains
Tant de gestes maniaques pour dissiper l'insomnie
Sous la rebondissante nuit de linge
Face à l'escalier dont chaque marche est le plateau
d'une balance

Face aux oiseaux dressés contre les lorrenis
L'étoile lourde du beau temps s'ouvre les veines.

● De sfîrșite de cretă albăstră mareea ridică pulpanele de apă și coapsele de alge reflectă sub lună. Genunchii scoicilor rămăseseră în nisip cu mersul încremenit. E imensitatea infinită a mării cu înălțimea și cupola nopților de vară, cu stelele pe o frunte care se repelează în cer. E sfînxul sfîncilor cu veșnică înțrebare pusă, cu duritatea compacă a greziei în care ecurile se turlesc ca talgere, unde se deschid ca un halo cînd arunci un cuvînt, și liniaștea o străveză în solitudinea de sticla trecind prin alei ca o ireală femeie. Ca într-o pînă aici poți distînă lot vacarmul lumii, evenimentele de anvergură ale lineriei noastre infailibile. Pe acest litoral, pe acest asimplot a unei hiperbole îndoite în line, în aplicarea la peste undă, peste Balcanicul adormit, în căsuțele lui ascunse după dealuri, cu mahomedanii lenji, cu pepenii cari se umflă sub pămînt ca obrajii unui copil, cu cărările albe ale guvizilor în apă și în bărcile plecate toale în lună, Jean David, te salut.

● Pădurea cu frunzele ca niște miliarde de cercei, cu vîntul însejindu-i soapte. Un misericordie confine, ne tulbură ori cîțu cinism am suprapune dintr'un falș și diletanță social. În fața ta, matematician raționalist, acest arbust subțire ca o mînă care oferă o floare lui D-zeu — e un irefutabil argument. Sînt acele cîteva cărări rebarbative încă lîngă aleile sistematizate. Era primăvara și singurătatea virgină în care pătrundeam flagelași de crengi, de răsusletul pădurii și de gîngurîul metalic al păsărilor. Era întunericul populat de umbre ca o sinteză a lui și erau ploile înalte pe un acoperiș difuz ajungind pînă la receptorul imanent al celulei și erau barierile de mestecăcan în care se opinau bivolii ca niște selenare lebede și eram noi paniești și aventurieri spontani și românci, evadării unei seri urbane și esitătu, pădurice a Băneșii, pe care le-am presat în aceste rînduri ca într-un ierbar.

ULTIMA ORĂ

— Jean David e zilnic vizibil între orele 6—12 și 17—24 pe plaja Balcanicului unde predica nudismul. Cuvîntele sale răzbesc diguri de rezistență, dar reușita prietenului nostru va fi deplină ca o justiție iminentă. Ura! să trăiască Jenică!

— Pictorul S. Perahim a plecat pentru continuarea studiilor la Buștenari și locuiește în castelul din inima lui Geo Bogza al căruia oaspe este.

— În luna Mai a. c., parchetul din odaia cîțu nuca, din General Angelescu 163, a odihnit nopțile lui Geo Bogza. Si ozonul munților Ionic a sosit odată cu prietenul rămas însă de înalt tot atât de drag și de prețuit.

— Uif ce căldură! și Sașa Pană rămîne cu Unu în București, la adresa de mai sus.

— Numărul viitor (47) al revistei UNU va apărea Dumineacă 4 Septembrie, cu paginile sporite.

— Vînt de paraître: Leopold Stern — LA CHAIR À 00°.

unu

anul V nr. 46 iunie 1932 • apare în prima dumînică a fiecărei luni • girant responsabil semnatul fiecăruia articol • lei 5.